

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIODICH SATIRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

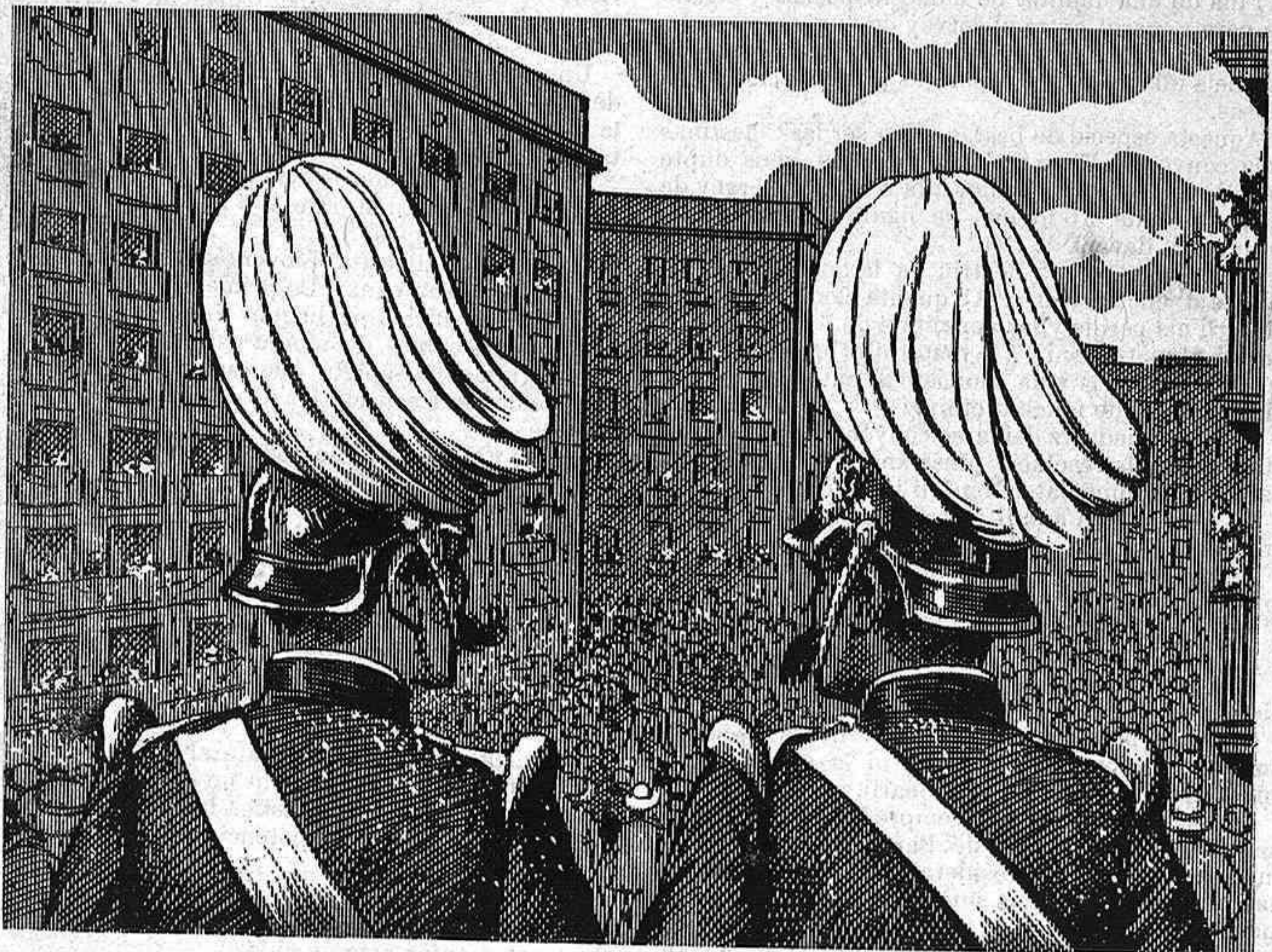
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

LA VANGUARDIA DE LA PROFESSÓ

—Apartarse, caballeros...
¡Fuera niños! ¡Fuera gossos!

¡Pas á los dos buenos mossos!
¡Pas á los grandes plumeros!...

CRÓNICA

ALLÀ hont menos se pensa salta una... monja. Salta una monja del Convent de las Jerónimas, mística colometa, pero sense alas, que si alas hagués tingut com las colomas volátiles, s'hauria estalviat ella, la pobra, un gran tastarro, els vehíns del convent una gran agitació, las autoritats una serie d'equilibris no gayre ayrosos per no ofendre á determinats elements, y 'ls partidaris de la clausura un'altra serie d'embolichs y enredos per disfressar la veritat.

Desgraciadament las pobras noyas que per capritxo, per voluntat propia ó per agena sugestió 's pres-tan á ser tancadas per tota la vida en aquells llochs de misteri anomenats convents, perden las alas, y un cop aixaladas del esperit, encare que vegin els espays lluminosos de la vida y sentin ansias irresistibles de rabejars'hi, el pés dels vots las aclapara y l'alsaria de las parets y las reixas de las finestras las hi privan d'empendre la volada.

Y allà dintre, reclosas, rodejadas de sers incapasos de comprendre 'ls seus anhels, y que si 'ls comprenen ho dissimulan, si es que no 'ls interpretan com tentacions espantosas del esperit maligne, allà dintre s'han de consumir miserablement, sense consol, sufrint una lenta agonía moral mil voltas més dolorosa que l'agonía que precedeix al últim tránsit.

No conech á la Beatriu Llovera, en el claustre Narcisa, més que pels detalls biográfichs que 'ls periodistas han recullit pera saciar la curiositat del públich.

Filla de una familia de modesta posició y órfana de pare y mare, entrá al servey de una senyora devota, de aquellas que no veuen la vida sino á través dels ulls enterbolits per las preocupacions religiosas.

Aquesta especie de beatas solen ser las Celestinas dels convents. Ellas no 's fan monjas, sens dupte pera poderse dedicar millor á la recluta al servey de las comunitats. Ab lo qual se figuran contreure un gran mérit davant de Déu.

La mestressa de la Beatriu es la que va suggerirli la idea d'enclaustrarse. Ab quánta eloqüencia devía pintarli els perills y las penalitats de l'existencia, l'horror al matrimoni y á la maternitat, en contrast ab las dolsuras de la vida monástica, antessala de una vida millor y de felicitat eternal!

La seva criada va deixarse convéncer fàcilment, y quan tingué la resolució presa aná al seu oncle, son parent més immediat, á donarli la gran noticia.

—Oncle, vinch á participarli que 'm caso. ¿Que 'm regala?

—Mentres el nuvi sigui bon minyó y treballador lo que tú vulguis y jo pugui.

—Me caso ab Deu Nostre Senyor.

Al oncle li va caure l'ánima als peus.

Mes no hi havia res que fer: la noya estava decidida.

Cert que pera entrar en un convent se necessita un dot y la Llovera no 'n tenia, ni la seva familia, qu'era pobre, podía proporcionarli.

Però per aquests cassos sempre 's troban benefactors. Certas parroquias de Barcelona disposan de sumas més ó menos considerables, llegat de personas piadosas, las quals sumas se destinan precisament á proporcionar dot á las noyas pobras que 's proposin pendre estat espiritual, entrant en la clausura.

Per lo vist no hi ha á Barcelona altrás necessitats més dignas d'atenció que la de omplir els convents, quan no 's pot de noyas que hi portin un capital, de pobras modestament dotadas per la caritat.

Als tontos que contreuen matrimoni, se 'ls deixa patir ab la creu al coll y un pam de llengua á fora.

Cada any se moren á Barcelona per falta de lactancia, de cinch á siscentas criaturas fillas de obrers, que no poden costejar una dida ab el miserable jornal que guanyan: per ells no hi ha una ajuda en las parroquias, haventn'hi, en cambi, per las noyas que volen ferse monjas.

Aixís s'interpreta el precepte diví «*Crescite et multiplicamini*»; aixís es atés el foment de la familia, de aqueixa institució considerada com la base angular de la societat.

En vista de aquesta perversió del sentit humá, casi hi ha que alegrarse cada vegada que 's presenta un fet com el que acaba de ocorre á las Jerónimas, ab el qual sembla que la realitat y la rahó vindiquin las sevas olvidadas prerrogativas.

* * *

No es precís que la monja fugitiva espliqui punt per randa 'ls móvils que la varen induhir á escapar del convent, tirantse desde una tribuna á la iglesia á riscos d'estrellarse.

Sigan maltractes, sigan desprecis, sigan persecucions, sigan incompatibilitats de carácter ab las sevas companyeras de clausura; siga aburriment y cansanci de una vida xorca y sense horisons; siga la convicció tardana de que no pot ser may l'antessala del cel, aquell refugi de sers mutilats de tot menos de las petites passions humanas, n'hi ha prou ab saber que la monja ha fugit, com es de creure que 'n fugirian tantas y tantas altrás si tingues-sin medis per ferho ó valor suficient pera tirarse daltabaix de una tribuna.

Una monja que fuig es sempre un argument poderós en contra de aqueixa aberració que se 'n diu la vida monástica, oposada de tot en tot als fins naturals de la existencia humana.

Per aixó 'ls partidaris dels convents, quan ocorre un cas de aquesta naturalesa, s'apressuran á inventar tantas patrynyas.

De la pobra Beatriu Llovera se n'han ditas á l'alsada de un campanar. De primer qu'era suicida, com si pera suicidarse hagués tingut necessitat de cambiar els hàbits de monja pel vestit de dona civil, qu'ara s'ha sapigut que cada religiosa té en la seva celda, en l'espectativa de determinadas contingencias.

Probat y admés que no podía haverhi suicidas tan capritxosas, va dirse després que no tenia las facultats mentals completas. Però 'ls que la van amparar en el moment de la fugida, els que la van auxiliar en el Dispensari municipal, els que van acompanyarla al Hospital de la Santa Creu per disposició del jutje, tots els individuos de la seva familia que tant íntimament la coneixen, tots á una van tenir ocasió de apreciar son perfecte equilibri intelectual.

Per últim, ja que per boja no se la pot tenir volen ferla passar per histérica.

Tot, menos confessar, lo natural y lo just de la fuga de un lloch tancat, ahont no s'hi está bé, perque no es possible que hi estiga bé qui tingui despertas las facultats y las potencias.

* * *

No es la Llovera la suicida. Suicidas son las que s'avenen á enterrarse en vida.

No es la Llovera, la boja. Bojas son las que obsesionadas per certas quimeras ultraterrenas renun-

LAS TRAMPAS

—Sense nosaltres, no hi ha professó.

cían á la familia, á la maternitat, als grans debers que imposa la naturalesa á la dona.

No es la Llovera, la histérica. L' histerisme 's reserva en tot cas per las infelissas que després de cometre l' etzegallada d' enclaustrarse senten impulsos y anhels de un ordre natural que 's veuen impossibilitadas de satisfer.

No las que fugen de tots aquests horrors, sino las que ab ells se quedan, son las suicidas, las bojas, las histéricas.

Perque la vida de clausura no respón en absolut á cap fi social, ni piadós digne de apreciarse.

Fugir de las lluytas del mon, no es un mérit, sino una cobardía.

Pera entregarse á la oració, no es necessari enclaustrarse, si es cert, com diuen, que Déu es per tot, y si, com es de creure, piadosament pensant, han de arribar al Cel mes fácilmente las efussivas pregarías que del cor s' exhalan en las horas de tribulació, que las canturias nassals en idioma llatí—en un idioma que las monjas no han ni tan sisquera estudiat—repetidas de memoria á tall de llorito.

Y sobre tot, dintre de aqueixa vida moderna á plena llum, en la qual ha de reynar la justicia pera tots, no pot consentirse l' existencia de aquests refugis misteriosos, tancats á toda mirada extranya, y en els quals es possible que las majors iniquitats puguin quedar impunes.

P. DEL O.

QUADRET

El pagés aguayta 'ls ceps
tot atravessant la vinya,
aguayta 'ls ceps tots pesants
del rahim dols qu' al sol brilla,
y maleheix al Senyor
qu' entre sedas y catifas
s' ubriacará ab el ví

que li donará la vinya.

El pagés aguayta 'ls ceps
y un moment pensa ab la vida;
¿quí sab si aquell senyorás
algun jorn preferiría
en lloch de béures el ví
cuidars com jo de la vinya?

ADOLF MAS

JEREMIADA

Es de nit.

En tota la extensió del Saló de Sant Joan, desde la porta del Parch al Arch de Triunfo, no 's veu un' áni-ma. Es dir, sí que se 'n veu una: es el municipal de punt que, assentat al peu de la balaustrada, compleix la seva nocturna missió dormint tran-quilament.

De prompte, portat per la brisa joganera, que s' escorra com un sus-pir y gronxa ab suavitat las fullas dels arbres, se sent un crit de vibra-ció metálica que l' eco 's complau en repetir:

—¡Xanxes!... ¡Xanxes!...

El municipal, que justament so-miava que anavan á rellevarlo, obra presurós els ulls.

—¿Ja es l' hora?

—No—torna á dir la mateixa veu de metall:—no es l' hora, Xanxes. No ho es; ni per tú... ni per mí.—

Ple de sorpresa, el bon guardia alsa 'l cap, y veu que 'l qu' está dirigintli la paraula es el busto de 'n Rius y Tauler que adorna 'l monument construít en aquell punt á darrers del sigle passat, pero en-care per inaugurar en el día de la fetxa.

—¡Don Franciscó!—exclama 'l maravelat guerre-ro de 'n Vilaseca.—¿Qué dimontri le sucede? ¿No es usted el que m' ha llamado?

—Sí, municipal digníssim; jo mateix. Acóstat'.

El Xanxes avansa uns quants passos, y 's posa al peu de la tanca de fusta que rodeja 'l non-nat mo-nument.

—Sempre á sus órdenes. ¿En qué puch servirlo?

—Escolta. ¿Ja sabs qué es aixó que m' han erigit?

—¿Ese pilar de pedra, delante del cual está usted colocat? Todo el mundo dice qu' es un monumento que li han dedicado.

—¿Pero tú ho creus de debó qu' es un monument?

—Si usted no ha d' ofenderse, me parece que sí.

—De modo que, per tú, un monument es una cons-trucció de pedra y metall, voltada de fustas, estoras y draps vells?

—Ah! Eso es otra cosa; eso es com si dijésemos la cáscara del huevo: el rovell está en el interior.

—¡Xanxes, Xanxes!... Lo que s' está fent ab mí es una picardía. Parla clar y dígam tot lo que sabs.

—Hombre... yo... ¿Qué quiere usted que sepa un pobre guardia con once rals diaris? No más sé que 'l monumento es muy bonich, y que tapadito como está no es fácil que s' embruti.

—Vols dir que n' hi ha per anys...

—Ja verá... las cosas... si se conservan bien...

—¿Qué tens ganas de pendrem el pel?

—¿Un servidor? ¡Deu me 'n guard!... Recuerdo de-masiado la machestat que 'l pel le daba cuando us-ted era l' amo de las cireras.

—Vull que 'm diguis la veritat. ¿Quín día s' inau-ra aixó?

L' OU

—Aquest any sí que si 'ns descuydém no balla... Els cacichs ens el anavan á amagar.

EL MESTRE DE CEREMONIAS

—¿Hi ha algú més que necessiti cera?

—Parece que va muy llarch. Por lo menos, no hi ha señales que lo indiquen.

—¿No 's diu si será aquest estiu, ó per las festas de la Mercé ó per Nadal?

—No, señor; no se dice res.

—¿Y no l' extranyas tú aquesta tardansa?

—¡Claro que nó! La encuentro muy natural.

—¿Es á dir que tú sabs el motiu?

—¡Hola!... ¿Y usted no?

—No; y aixó es lo que 'm martiritza, lo que 'm neguiteja, lo que 'm té desesperat. ¡Es una broma espantosa!... Colocan la primera pedra ab tanta solemnitat, que semblava que jo mateix hagués dirigit la cerimonia; comensan la construcció, l' activen, l' acaban, la donan per completament rematada, y ara que ja está llesta, ara que no mes falta aixecar el teló porque 'l públich pugui gosar del espectacle y pugui gosar jo de l' admiració del públich, se 'm condemna á permaneixer tancat dintre d' aquesta ignoble envoltura com un trasto en el quarto dels mals endressos, com un apestat en el lazareto, com un mal factor en el calabosso... Digas ¿per qué no se m' inaugura?... Veyám... ¿per qué?

—Pues es muy senzill: porque la chent que ha trabajado en el monumento encare no ha cobrado.

—¡Cóm!... ¿Qué dius?... ¿Qué aixó no es pagat?

—No, señor. Y los constructores de la obra no s' entienden de romances. O vienen las perretes, ó eso no s' inaugura.

—Pero ¿y 'ls meus companys, els meus protegits, els meus admiradors, qué hi diuhen?

—Hacen el Griera.

—¿Cóm, el Griera?

—Hacen el pachés y procuran no pasar por aquí para no tener que avergonyirse.

—¡Oh ingratitud humana!... ¡Feu homes á la gent, enlayreu figuras, engreixeu contractistas, escampeu la protecció y 'ls milions á mans plenas, porque 'l día que us dediquin una friolera de pedra ab aplicacions de metall, us trobeu ab que no 'n podeu disfrutar... porque 'ls constructors de la finesa no han cobrat el comptel... ¡Oh!... ¡Oh!—

En Rius y Taulé calla, la brisa continúa gronxant els plátanos, y 'l municipal, comprenent que 'l busto no té trassas de volguer seguir la conversa, torna al reconet de la balaustrada y reprén ab santa placidés la interrompuda dormida.

L' endemá al peu del no inaugurat monument varen trobars'hi numerosas boletas de metall, quin origen ningú va saberse explicar.

¡Eran llágrimas de bronzo, caygudas dels ulls del malaventurat busto!...

A. MARCH

PER TÚ

—Déixa't estar de pamplinas;
déixa't estar de camándulas
y no malgastis el temps
en brassos de la esperansa
escoltant á aquests gomosos
que t' enrotllan porque ets guapa
y 't prometen mil venturas,
que no veurás realizadas.

Las pretensions ara 't tenen
el cap transformat en gábia
y ho creus tot flors y violas,
puig reflexionant no 't cansas.
Ells sols volen divertir-se
ab tú avuy, demá ab un' altra
y passar días y días
que per prometre no 's paga.

Quan forsa mes te valdria
 ipobra joveneta incauta!
 qu' escoltessis en bona hora
 d' un del teu brás las paraulas
 y deixessis aquest luxu
 tan impropri de ta classe
 pensant en tenir judici
 y en ser modelo d' honradas.

—¿No recordas qu' aixó 't deya
 algun temps enrera, Amalia,
 no cansantme may de dirtho
 cent vegadas y cent d' altrás,
 ab el desinterés, fill
 de la amistat qu' ens lligava?
 Mes, tú 't posavas á riure
 y bastant lluny d' escoltarme,
 seguías el mateix rumbo
 qu' ha acabat sent ta desgracia.

Els teus tocayos d' ahir
 no 's dignan mirart la cara,
 perque notan qu' anys te sobran
 y la guapessa ja 't falta.
 Aquells dos ullets de mora
 y aquells dos llábis de grana
 s' han esmortuít de tal modo
 que no revelan cap gracia;
 y rés te val la perfidia
 d' arreglarte y d' adornarte,
 puig per pinturas que 't posis

LA ESPLENDIDÉS DE DON MANUEL

—Perque no diguin que soch mesquí. Aquí van...
 ¡cinch céntims de ginesta!... (Que jo mateix hi anat á cul-
 llir aquest dematí á la Font del Lleó.)

las arrugas te delatan.
 Ara prou que t' avindrías
 ab quí 's presentés, Amalia,
 pero igual que 'ls richs, els pobres
 tots t' han girat las espatllas.
 ¡Y es que ningú s' acontenta
 ab plats de segona taula!

ENRICH BOSCH Y VIOLA

L' ÚLTIMA CASTANYA

Diuhén, y ho crech, que aquí á Espanya s' han
 perdut moltas cosas.

Verbi-gracia:

Las ganas de treballar.

La brújula.

Els quartos.

La costum de pagar lo que 's deu.

Y altrás y altrás més, que per no allargar el ver-
 bi-gracia no las enumero.

Lo que no s' ha perdut, ni 's pert ni es fácil que
 's perdi may es l' humor.

¿Que per qué ho dich?

Perque ho sé de bona tinta y tinch probas legali-
 sadas de la meva afirmació.

O sinó, aném á veure, ¿quántas classes de diver-
 sió coneixen vostés?

Segurament una pila; totas, més ben dit.

Coneixen el teatro.

Coneixen els cafés-cantants.

Coneixen el joch.

Y 'l fonógrafo.

Y 'l cinematógrafo.

Y la música de la plassa Real.

Y las caderas del passeig de Gracia.

Y 'ls cegos que venen romansos, y els *arrenca-cai-*
xals de la plassa de la Pau y 'ls lletreros lluminosos
 de Canaletas...

¿Está complerta la llista? ¿No 's descuydan cap
 diversió? ¿N' están ben segurs?

—Si, senyor: las hem ditas totas.

Donchs s' equivocan de mitj á mitj. Y pera con-
 vencers del seu error, agafin un periódich local, bus-
 quin la secció de *Diversiones públicas*, y veurán quín
 una ens en acaba de sortir á última hora.

El *Carlos V*, el sustitut del *Pelayo* en ausencias y
enfermetats; el famós barco que una vegada anava á
 Manila y va quedarse á Suez, y un altre cop volía
 anar á Inglaterra y no va passar de las Sisargas; l'
 únich acorassat... sense corassa ab que l' Espanya
 conta avuy día, acaba de ser elevat á la categoría de
diversió pública.

¿No 's necessita, pera concebir y madurar aquesta
 ocurrencia, tota la gracia, tot l' humor del globo tè-
 rraqueo?

Per xó dich que l' humor d' aquest país es inago-
 table.

No; no es possible que l' agoti jamay la terra felís
 y dislocada que ha sapigut convertir en *diversió pú-*
blica el *Carlos V*.

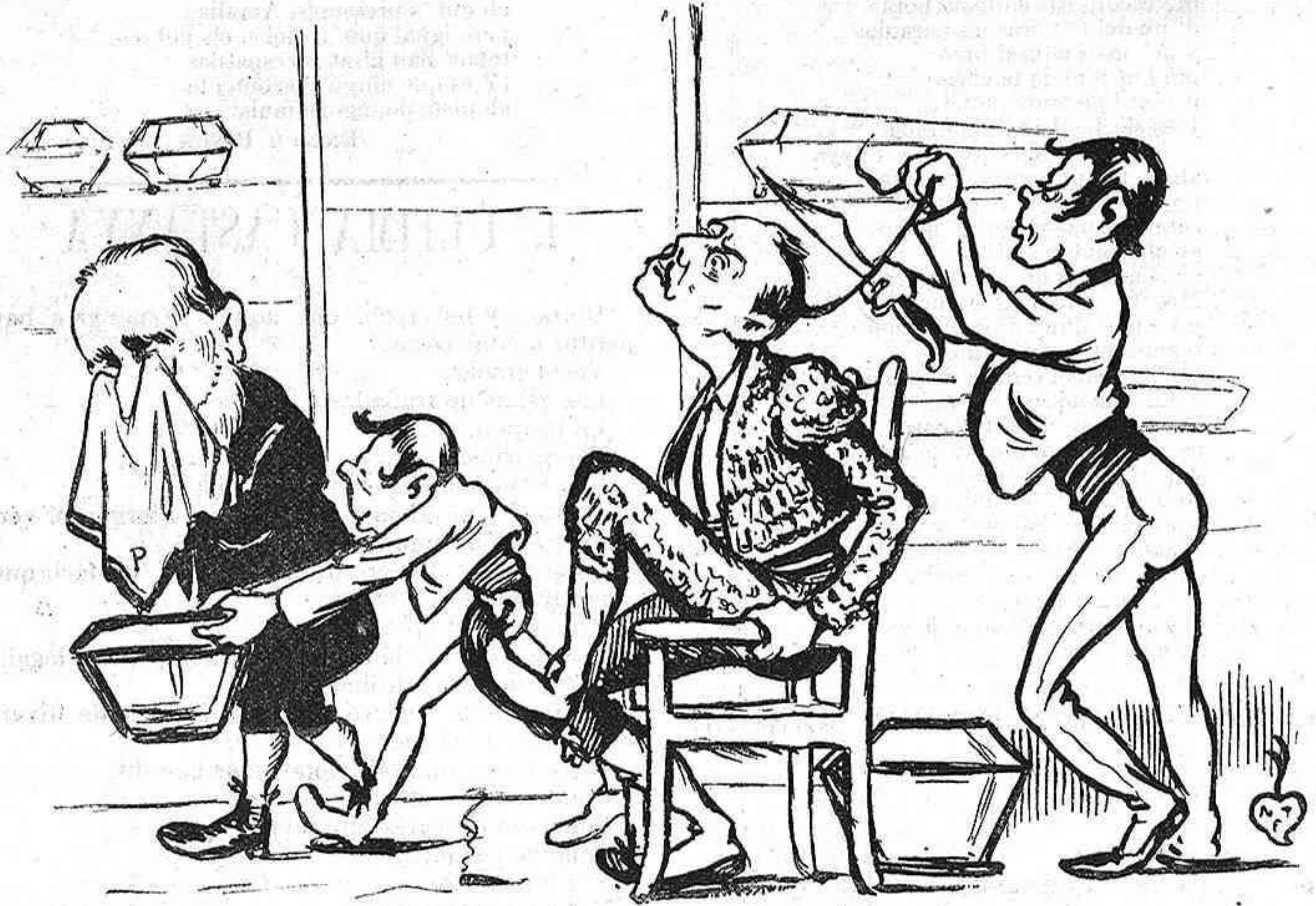
Jo no trobo prodigiosament *divertit* y molt propi
 d' una nació tan «comensament de sigle» com la
 nostra.

¡El *Carlos V*, posat á l' altura de la *niña gorda* ó
 del home qu' ensenya pussas domesticadas!

¡*Carlos V*, equiparat á una ballena de deu metros
 ó á un fenómeno que té la cara de rata, els peus de
 sagristá y las mans de regidor!...

¡El *Carlos V*, exposat al mitj de l' aygua, com po-
 dría estarho á la plassa de Catalunya dintre d' un
 barracón, á ral l' entrada y *niños y soldados* á vint
 céntims!

EL COP DE 'N SAMARANCH

Tallantse la coleta.

Ni 'l salero podia arribar á més, ni 'l célebre acorassat... sense corassa á menos.

Un barco de guerra espanyol, presentat com á *diversió* pública es la darrera paraula de la nostra decadencia.

A Santiago de Cuba, á Puerto Rico, á las Filipinas havíam vist ja l' esquadra convertida en entreteniment dels yankis.

Pero á la qüenta ab aixó no n' hi havia prou, y després d' entretenir als de fora, 's necessitava divertir als de dins.

Y ho ha realisat d' una manera tan complerta y original, que 'l *Carlos V* s' anuncia ja avuy als diaris, á la mateixa secció ahont hi figuren el clown *Tai-Tai*, la *mujer tigre* y l' *hombre salvaje*.

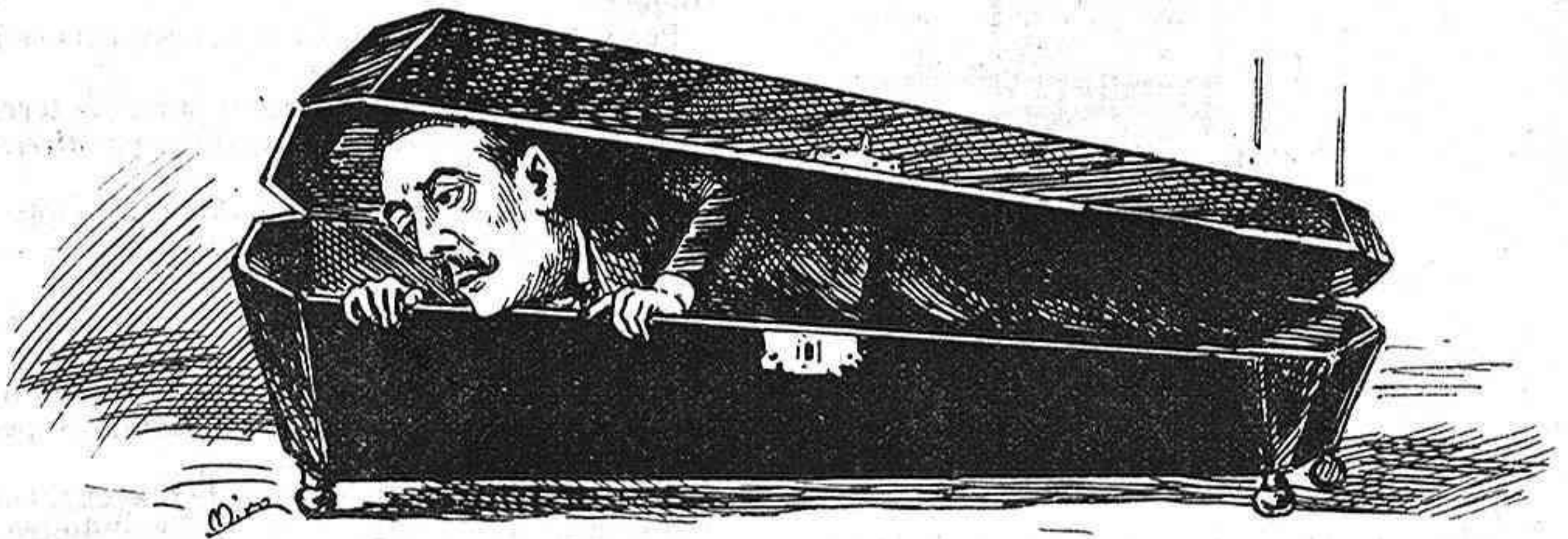
Potser no es lícit estamparho, pero si no s' ha de pendre com irreverencia, diré que després de las numerosas que li han propinat, aquesta es segurament l' última castanya que á la nostra marina li faltava rebre.

MATÍAS BONAFÉ

LLIBRES

Tením sobre la taula alguns llibres de versos cataláns, dels quals ja que, per falta d' espay, no poguém ocupar-nos ab l' extensió que voldríam, ho farem somerament, may siga sino perque la noticia de la seva publicació arribi á coneixement de las personas aficionadas á la lectura de composicions en vers.

L' ÚLTIM ACTE DEL DRAMA

—Bona nit, senyors: me retiro á la vida privada.

* * QUATRE MONÓLECHS per VÍCTOR CATALÀ.—Portan els següents títols: *La Trieta*, *Pere Màrtir*, *La Vepa* y *Germana Pura*. Tots quatre son de caràcter dramàtic y están escrits en vers endecassilab lliure ó blanch, si bé, per falta de llima, qualitat propia de la major part del poetas y versificadors cataláns, hi abundan las assonancias.

Prescindint de aquest defecte de forma 'ls quatre monólechs son altrás tantas composicions poéticas de no escás valòr literari, y ben susceptibles de ser posadas en escena sempre que trobin un bon intérprete, dotat de verdadera forsa dramática.

* * * CANTS DEL COR per JOSEPH GUARDIOLA y BONET.—La poesia té esperits que senten ab impuls propi, y aquests son molt contats: en cambi 'n té d'altres que sense donarse'n compte reflectan ab mes ó menos vigor la llum agena.

En la literatura catalana se contan per centenars els imitadors. La mateixa facilitat que produheix l' escriure en l' idioma que s' ha mamat, aumenta 'l número dels que 's donan el gust d' escriure en vers.

A n' aquest ordre pertany sens dupte l' autor de la colecció titulada *Cants del cor*. N' hi ha de bonichs, no pot negarse; pero en sa inmensa majoría están plagats de reminiscencias.

* * * VENTIJOLS DE GUILLERÍA per ANTÓN BUSQUETS y PUNSET.—L' autor de aquesta colecció de versos es ab tota evidencia un enamorat de la montanya. En la comarca del Monseny ha nascut, y per virtut de naxensa, sab impregnar las sevas composicions ab el perfúm de aquella terra benehida.

De todas las que componen la colecció ben aixeridas, per cert, preferim nosaltras las de caràcter popular, algunas de las quals son ben inspiradas.

* * * HUMORÍSTICAS.—Versos en catalá per ANTONI RIBERA y CASTELLS (S, del Palau), ab un prólech de *Josep Bernad y Durand*.—Lo nom de 'n S. del Palau no es desconegut dels habituals lectors de *La Esquella de la Torratxa*, dat que algunas vegadas ha favoregut sas columnas ab algun dels seus traballs.

Aficionat á buscar els contrastos de las ideas, sab buidar sos pensaments enginyosos en concisas estrofas, ben contornejadas y plenas de intenció.

Sas *Humorísticas*, escritas sense pretensions de alcan-sar fama de gran poeta, contenen un bon número de pensaments enginyosos hábilment expressats. Sa fan llegir

ab gust, y en moltas ocasions, el lector se complau en repetir la lectura de las que mes li xocan per sa originalitat y per son sentit humá.

RATA SABIA

¡POBRE PANTORRILLAS!

Un á qui la professó li va per dins.

SOBRE 'L MODERNISME

RÉPLICA

AL SR. LLUÍS G. SALVADOR

«Amich meu: aquí 'hont me veus, tant si ho creus, com si no ho creus soch modernista *enragé*,

y un dels que avuy mes despunta. Ara, que si algú 'm pregunta per que ho soch... ¡aixó, no ho sé!

Pero com que may fa nosa que un hom' sigui alguna cosa, vaig pensar: ¿Tú, que serás? ¿municipal? ¿periodista?

Bah, bah; 'm faré modernista, ja que no estich massa gras.

Els modernistas, ¿quín plan portan? ¿qué pensan? ¿qué fan? No ho sé; jo crech que fan... riure. Donchs, si fan riure á la gent, aixó, no ho trobo dolent; sense riure, no 's pot viure.

Y després, val mes mil voltas, que 'ns tractin de poca-soltas, que no pas que fem plorá'. ¿Qué no fora aixó prou cástich? Donchs val mes riure... de fástich qu' es lo que avuy tothom fá.

Si á na mi 'm dona la gana de portar á la romana els cabells, no faig cap mal... ni tampoch puch may trobar

quí 'm digui. «Féste'ls tallar; té noy, aquí tens un ral.»

Un' altra cosa m' empipa; y es, que si jo fumo ab pipa sent la cosa mes senzilla, la gent, sense tó, ni só, se 'n burli. ¿Qué 'm burlo jo, dels que fuman ab boquilla?

Després, que fumant aixís, quan algú, per compromís m' ofereix algun *pitillo*, per mes que aixó á n' ell li raca, li buido mitja petaca, fumant ab pipa. ¿Oy, que pillo?

Com que abundan els salvatjes, encare té mes ventatjas el modernisme, senyors. Y si á mí no 'm volen creure, aixó 'ls ho poden fer veure alguns celebrats pintors.

Mes de quatre pinta-monas que 's fan passar per personas de talent, es cosa vista que pintan algun bunyol, y may falta algun mussol que diu: «¡Aixó es modernista!»

Y sent modernista, creu qu' aquella obra no té preu, y que val moltas pessetas, sent aixís que molts manobres quan volen fer semblants obras, las fan mes acabadetas.

A ningú faig cap agravi, si dich que passa per sabi el modernista de casta;

encare que sigui un burro, té talent, es guapo y curro... sent modernista, ja basta.

També 'ls que som modernistas solém fer moltas conquistas, algunas d' ellas molt bonas. Perque, vaja, 'ls nostres físichs que semblan pollastres físichs... ¡no 'ls resisteixen las donas!

Ab aixó, si tú vols sé modernista, ja veus bé que 'l serho no costa massa. Ves sovint als «Quatre gats», que allí fan uns estufats... ¡de la pitjor carn de plassa!

Parla d' Ibsen, molt sovint, y si vols... de Carlos Quint; dóna't aires d' eminencia; y afirma que lo del Nort, mirat pel dret y pel tort... es del Be... la quinta essencia.

Quan te vingui l' ocasió te proclamas campeó de las solfas alemanas; de la flora, de la fauna, del simbolisme, y... la llauna, patrona dels tarambanas.

Si ho fas del modo que 't dich, jo 't prometo, car amich, en nom de tota la colla, que 't rebrém oberts els brassos. Pels modernistas-pallassos Ximplici, Tonto y Virolla.»

Per la copia
LLUÍS G. SALVADOR

PRINCIPAL

Estich en deute ab la jove cantant Agneta Casals, que interpretá la *Lucia* en el Principal, ab éxit complert, á pesar de lo qual, per un error de concepte, atribuirem nosaltres y algun altre periódich dita interpretació á l'aplaudida Srta. Coso.

Fem ab gust aquesta aclaració, amants com som de donar á cada hu lo que li correspon.

ROMEA

Terminada la tasca de la companyia, 'l primer actor Sr. Borrás doná una representació escadussera del aplaudit drama de 'n Torrendell *Els Encarrilats*, el qual per haver sigut estrenat á *Novetats* á última hora, se 'ns figura que queda ben viu pera la próxima temporada.

Diumenje á la nit la *Lira vendrellenca* doná la funció que tenia anunciada, y á la qual per causas independents á la nostra voluntat no 'ns sigué possible assistirhi.

No obstant sabem y aixís tenim el gust de consignarho, que 'ls concurrents sortiren molt ben impresionats del espectacle, puig tant las obretas que 's posaren en escena per la secció d'aficionats de la *Lira*, com las pessas que aquesta cantá ab notable afinació y bon gust vingueren á demostrar que 'ls coristas vendrellenchs poden presentarse á tot arreu, ab la seguretat complerta de obtenir encomis y merescuts aplausos.

TÍVOLI

Nit de albaes, lletra de 'n Guzmán Guallar y música del mestre Giner, es la variant mil y una de aqueixa nota dramática valenciana, que té per assumpto l'exasperació del amor conduhint via dreta al homicidi.

Se tracta senzillament de un enamorat amenassat de mort que un rival, que compra á uns pinxos perque li arreglin els comptes, mentres els joves del poble celebran una nit de albadas. L'enamorat se 'n entera, agafa l'escopeta y 's desfá dels que li anavan á caure á sobre traïdorament, ferint de mort al principal dels tres, y donantli 'l temps just de declarar que 'l rival—que per senyas semblava un senyor y era un escapat de presiri—l'havía comprat pera cometre un crim alevós.

Els guardia-civils s'encarregan de capturar al traïdor.

Un assumpto fins á cert punt tan primitiu ha donat peu al mestre Giner per' escriure algunas pessas de música molts brillants, y al Sr. Alós pera presentar algunas decoracions molt ben ensopegadas d'entonació, en especial l'última que representa algunas barracas y un tros d'albufera á la llum de la lluna, y que produheix un efecte encisador.

El Sr. Alós s'ha acreditat de notable escenógrafo, en la campana realisada enguany per la companyia valenciana. Te totas las condicions d'un escelent colorista.

NOVEDATS

La circumstancia de haver comensat dimecres sas funcions la companyia del *Teatro de la Comedia* de Madrit, ab la comedia de 'n Serra, *D. Tomás*, no 'ns deixa temps pera parlarne.

Ho farém tan bon punt posi en escena alguna de las obras novas que porta anunciadas.

CATALUNYA

L'última nota de la companyia de sarsuela que ompli la temporada de tardor, hivern y part de primavera, recau en l'agraciada tiple Srta. Bordás que la nit de son benefici exhumá la vella y popular sarsuela *Marina*, cantantla bé y fentse aplaudir ab justicia.

Dimecres comensá sas funcions la companyia del *Teatro español* de Madrit, ab el drama *Electra* de 'n Pérez Galdós.

La senmana próxima donarém el nostre parer sobre un' obra que per interessos en concepte nostre mal ente-

sos, no ha vingut á Barcelona, sino després de haver recorreut casi tots els teatros d'Espanya.

—Mes val tart que may—dirá algú.

—Si, es veritat—respondrem nosaltres—pero tractant-se de una producció que tenia un valor evident d'actualitat, mes hauría valgut d'hora que tart.

GRAN-VÍA

Ha defraudat las esperansas de molts espectadors l'aparició de la *troupe* que 's donava com á procedent de las *Varietés* de las *Folies bergeres* de París.

Aixó es lo que sol succehir ab molta freqüencia.

Quan se toca 'l bombo massa fort, corre perill d'esbotzarse.

N. N. N.

GINESTA

Apretat entre quatre senyoretas d'esculpturals contorns, de formas ámplias s'está mirant la professó de Corpus un jove curt de vista y llarch de grapas.

Y mentres desfilavan las rengleras d'estúpits, vanitosos y comparsas carregats uns d'orgull altres de fástich y passejant insignias y quincallas, no sé en quins interlogos flosófichs el jovo s'embranchava

que vaig sentir que deya ab displicencia:

—¡Trampas tot, trampas, trampas: tot son trampas!

Quan á Fransa s'ajuntan uns quants saldos del art de fer comedia ó giravolts y organisan alguna companyia per aná á seguir mon, diuen que s'ha format un quadro artístich destinat á l'*Espanya* y al *Marroch*.

Nosaltres ens venjem d'aquesta ofensa insultant als toreros molt bunyols dihentlos: ¡ala, noy, á matá á Fransa qu'allí 't trobaran bó!

—¿Encare vas d'hivern, Paco, fent com fá tanta calor?

—M'alleujereixo de roba per dintre primer que tot per no fé el cambi tan brusco.

—¿Que has suprimit?

—Un mitjó.

Influit per la tébia Primavera, sentint del sol de Juny las alenadas la sanch bullenta puja y baixa ab forsa y el cor del jovincel d'amor s'inflama.

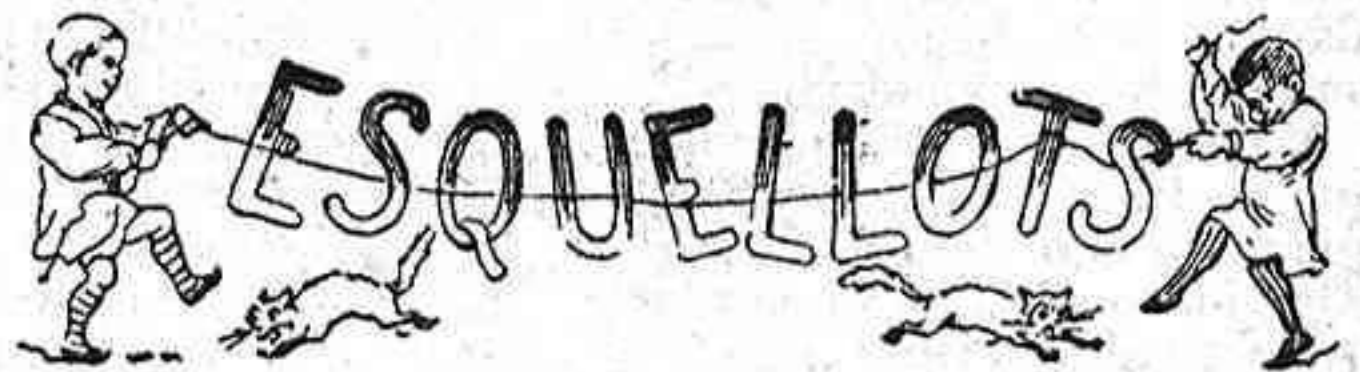
Guspiras del desitj pels ulls li surten y així á s'aymia parla:

—No puch resistir mes el foch qu'abrusa aquest cor que tant t'ayma, portant la febra als llabis xardorosos, la bogeria al seny, la cremó á la ánima.

¿Qu'haig de fer per calmá aquesta ansia boja, y apagar aquest foch que 'm crema y mata, y aminorá els desitjos que 'm consuman, y aquesta sed d'amor que m'aclapara y 'm posa febrosench veure extingida?

—¡Horxata, noy, horxata!

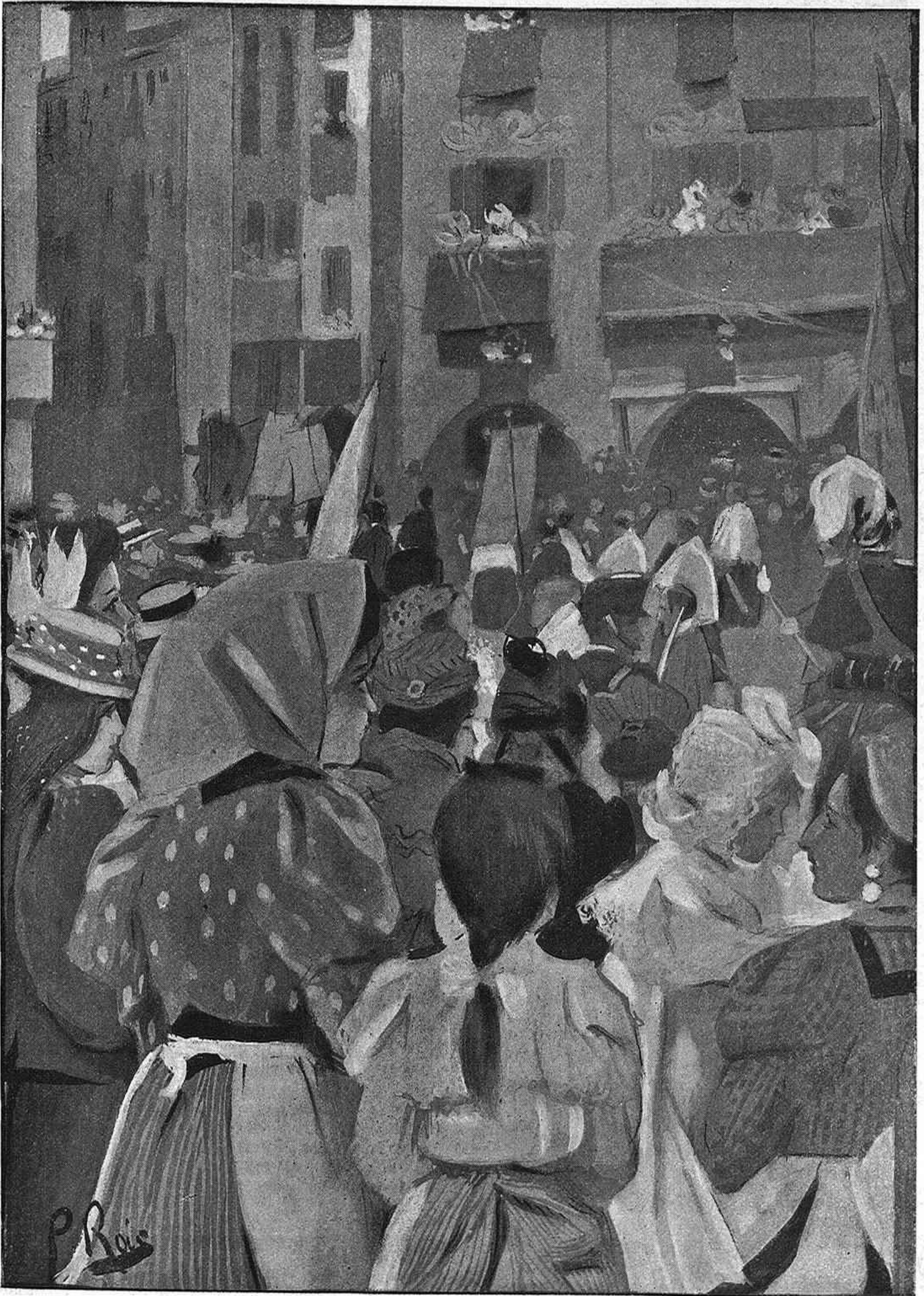
JEPH DE JESUS

El caciquisme que vá tenir tan gran derrota en l'elecció de diputats, ha tingut una senyalada victoria en l'elecció de senadors.

O sino vagin contant.

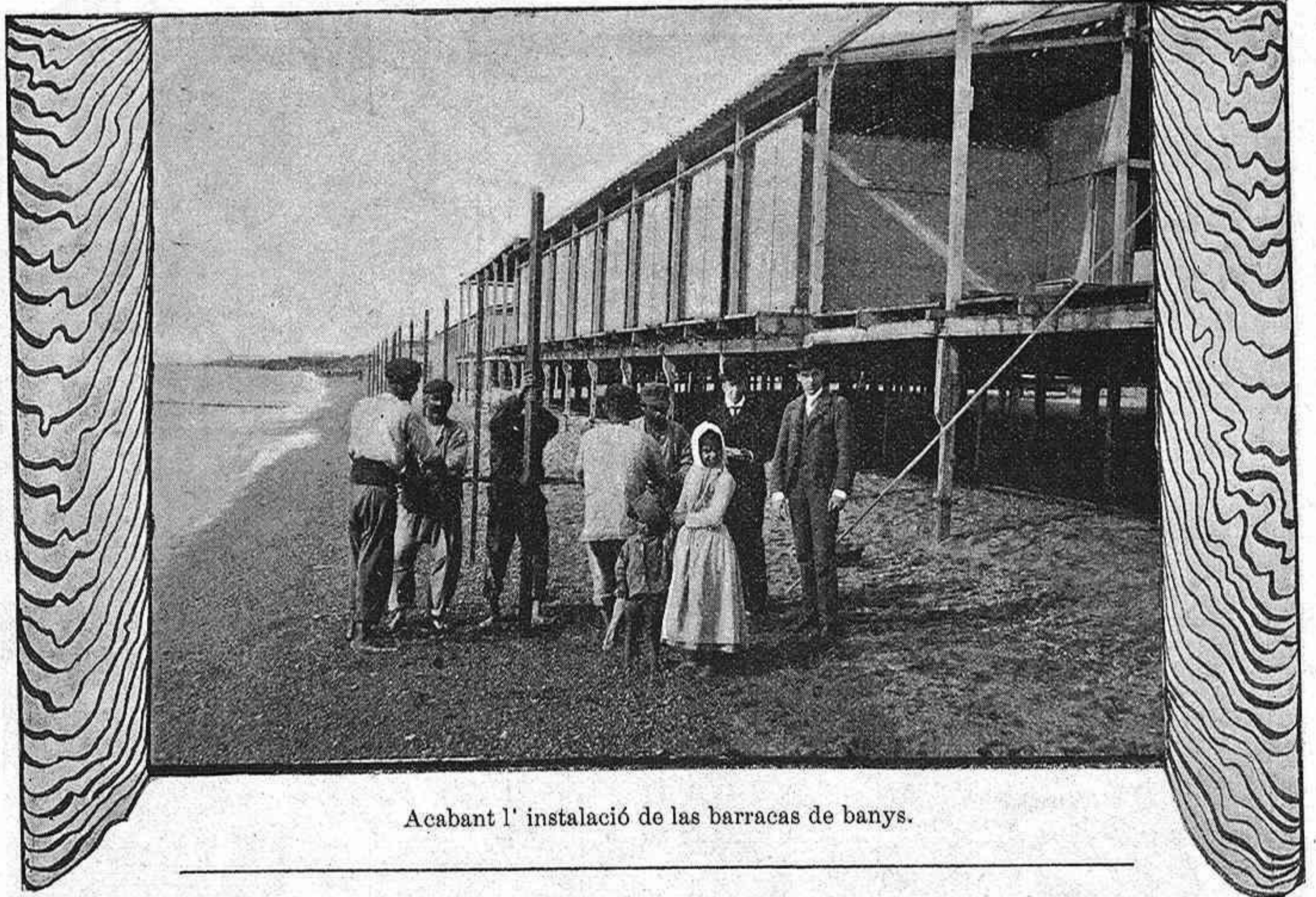
DAVANT DELS ENCANTS

El pas de la professó.

(Dibuix de P. ROIG)

A LA MAR VELLA

Acabant l' instal·lació de las barracas de banys.

Las Económicas de Amichs del País qu' en la passada legislatura varen treure al bisbe Morgades, ara han elegit á n' en Rius y Badía que no es mes que un escolá d' amen del hereu Pantorrilles. De bisbe á escolanet ja veuenh vostés si es grossa la distancia.

Per l' Universitat ha sortit l' etern doctor Magaz, que may ha fet res ni per aquell establiment ni per la ciutat de Barcelona. La reelecció del Doctor Magaz s' ha conseguit á expensas de la derrota de un dels pochos sabis de debó que conta Espanya, y com á tal reconegut en tota l' Europa: á expensas del Doctor Cajal y Ramón.

De manera que 'ls catedrátichs y doctors barcelonins han demostrat tenir en molt poca estima els mérits intel·lectuals de un home que al representarlos en el Senat cap favor els deuría, diventse pel contrari considerarse honrats ells ab la séva representació.

En quant á la elecció dels quatre senadors efectuada pels compromissaris procedents dels pobles, no hi ha que dir si vá ser completa la victoria del caciquisme.

La llevor estava de temps sembrada, y á tal llevor tal cullita.

Lo que importa es que sigui l' última que alcansi.

Resúm de tot aixó.

En las eleccions de diputats varen guanyar las quatre *barras*.

En las eleccions de senadors han guanyat quatre *barruts*.

¿Volen que 'ls digui una cosa?

Jo trobo molt bé que 'n Larroca no dimiteixi.

¿Que vá fer al cap-de-vall? ¿Posarse en ridícul? Mes en ridícul vá posarse en Moret dictant las ordres que 'n Larroca vá complir.

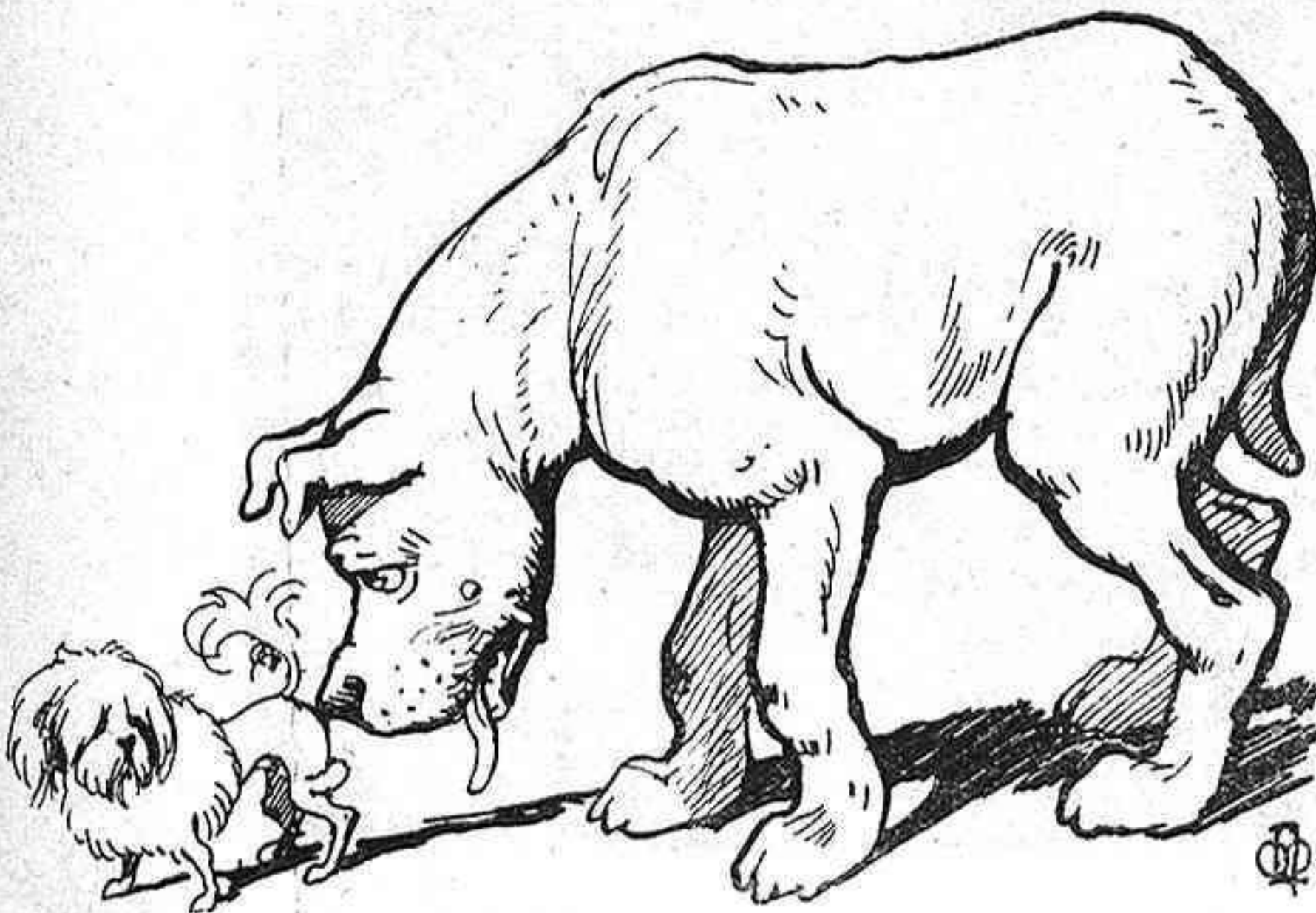
¿Ha dimitit en Moret?

Donchs tampoch vé obligat á ferho 'l seu digne representant en aquesta ínsula Barataria... ó dels *barateros*.

Qu' en Larroca no dimiteixi... que no dimiteixi sobre tot.

¿Quí com ell sabrá evitar la celebració de reunions com la que 'l passat diumenje intentavan efectuar en una cervecería del carrer del Carme, els ex-presos del *Pelayo*?

REFRANS ILUSTRATS

Els extrems se tocan.

Cert que 'l Sr. Larroca no 'ls vá negar el permís, perque aquests actes, dintre de la llei no poden impedir-se... Pero sí poden impedir-se de una altra manera.

A tal efecte 's prenen precaucions policíacas desmesuradas, y si aquestas no bastan se fan certas amenassas al amo de la cervecería, qu' en últim resultat motivan que la reunió intentada no se celebri.

Y feta la llei, feta la trampa.

Una visita atenta que reberem del Sr. Maristany (Pera Grau ab a) ens posa en l'obligació de manifestar, com ho fem ab moltíssim gust, que dit senyor no es accionista ni te participació en el semanari *Juventut*, ni en cap altre de carácter catalanista.

—¿Y l' acta de Barcelona, al últim la pendrà?— varem preguntarli.

Y ell ens vá respondre:—No ho sé pas: no estich encare decidit.

—Está bé, vosté mateix—li varem dir.—En tot cas pensi ab la clatellada que li donaría l' oncle Cintet si encare signés viu.

—Si que me la donaría—vá afirmar el Sr. Maristany al despedirse, rihent ab aquella cara de bon xicot, franch y obert, que fora á fé ben malaguanyada, per anar á representar al caciquisme barceloní en las Corts de la nació.

¿Será cert que s' intenta sustituhir en la comandancia de la Guardia Municipal, el Sr. Vilaseca pel Sr. Plantada?

Si l' operació 's realisés tal com insinua un periódich, tant bon punt com el Sr. Plantada 's fés cárrech de la comandancia, el Sr. Vilaseca quedaria convertit en un senyor *Plantat*.

Y á parlar ab franquesa, ni l' un se mereix 'l nombrament, ni l' altre la destitució.

Han comensat ja 'ls exámens de fi de curs en las escolas municipals.

Y no fá encare quinze días que va procedirse al reparto de premis corresponents als exámens de l' any anterior.

L' Ajuntament es aixís; quan se tracta de esquitxar la mosca, sempre va ab retrás, lo mateix quan ha de pagar el cupó, que quan ha de repartir quatre tonterías als alumnos de las escolas municipals.

En materia de instrucció, l' Ajuntament s' encarrega de una assignatura práctica: ensenya als alumnos á tenir paciència.

¿Perqué no ha de ser proclamada Algeciras, capital del regne?

Diumenje va guanyarse aquest títul, ab una corrida de toros verdaderament emocional.

Un banyut va enfilear al Algabefio pel coll, trayentli la punta del asta per la boca. Aixís s' enfilean las granotas... y 'ls toreros.

Y casi al mateix temps queya mort un espectador del tendido, de una punyalada certera, que ab tot y estar aquell siti curull de gent, ningú va saber quí va donarli.

Naturalment que la premsa s' ha apressurat á publicar la noticia tras-

mesa pels medis mes rápits, perque aquestas cosas son las únicas que aquí á Espanya fan admetlla.

Y á propósit de telegramas interessants.

També ho es y molt el que han publicat els periódichs contant la següent historia ocorreguda á Madrid.

L' ordenansa de una certa oficina va portar un parell de botas á un ataconador perque hi posés mitjas solas y talóns. L' ataconador era pobre y demaná al ordenansa que li adelantés un parell de pesetas per anar á comprar sola.

Sortí 'l Crispin ab las dos pesetas, y al cap d' algun rato torná, borratxo com una sopa. En lloch de comprar sola se las va anar á beure en una taberna, y per tota disculpa tirá las botas al cap de l' ordenansa y á major abundament li propiná un jaco de garrotadas.

¿S' admira l' lector de que 's telegrafihin aqueixas cosas? Donchs fá molt mal. Perque ab menos arguments que aquest, qualsevol *ingenio de la Corte* es capás d' escriure una sarsueleta del género xich, que dongui la volta á Espanya y conti per centenars las sevas representacions.

La major part dels cómichs espanyols se disposan á anarse'n á América, contractats per diversas empresas.

Ho sento molt; pero per mes que m' hi esforso no puch plorar.

Perque ben mirada la cosa, poch valen general-

ENTRE MARIT Y MULLER

—¿A quína hora tornarás avuy?

—No ho sé, noy: aixó depén de lo que resulti de la carrera.

LA VÍCTIMA DEL CORPUS

—¡Qué triste es eso d' haver de carregar con todos los barrets d' estos barruts!

ment els nostres cómichs, y 'l buyt que deixin en els nostres teatros quedarà de sobra compensat pels grans comedians de la política.

L' altre día vaig celebrar una *interview* ab una magnolia del Parch.

La pobra com totas sas germanas está tan esmirriada que fá condol. Las fullas li van cayent, las pocas que li quedan están grogas y neuladas, y dintre de poch corre perill de quedarse no mes que ab las brancas secas, á manera de bastóns amenassants.

La *interview* va ser molt breu.

—¿A qué atribuheixes—vaig preguntarli—el trist estat en que 't trobas?

Y ella 'm va respondre ab la veu débil del ventjol relliscant per entre sas despulladas brancas.

—Ay, Sr. periodista: á la gana, no mes que á la gana. A la Casa gran s' ho menjan tot, sense que quedi per nosaltres ni un trist cabás de fems, y aixó que 'l convertiríam en un esclat de perfumadas flors.

Vaig retirarme del Parch trist y apesarat.

Aquellas magnolias neulidas y famélicas son la viva imatge del poble barceloní, pel qual cada día 's fá més difícil la resolució del terrible problema de la vida.

Senzillament, perque á la Casa gran s' ho menjan tot.

Un individuo de l' Associació de Pares de Família 's disposava á purgarse prenent una xicra d' aygua de Rubinat.

—No ho fassi pas—va dirli un seu colega.

—¿Y aixó perquè?

—¿Qué 's vol condemnar?

—Aixó si que no. Pero ¿perqué diu que 'm condemnaré si 'm purgo?

—¿Qué no sab que l' aygua de Rubinat es com la *Bella Chiquita*?

El Fullós se queda boca-badat, sense saber que respondre.

Y l' altre li aclarehix el concepte, dihentli:

—L' aygua de Rubinat també mou el ventre.

Espigolat en un periódich francés.

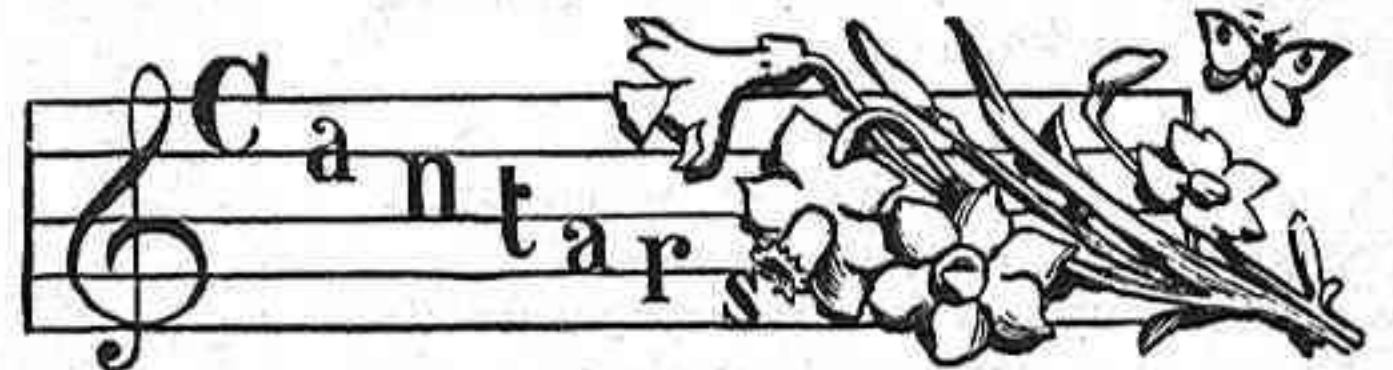
«Un marit sorprén á la seva dona en flagrant delict.

—Ah! exclama plé de rabia.—Ara si que no podrás negar que m' enganyavas... ¡Infamel! ¡Traidoral!

—Ah!—respón la culpable ab molta frescura.—No pots imaginarte lo que m' agrada veure't aixís tan enfutismat.

»El marit:—¿T' agrada? ¿Y perquè?

»Resposta d' ella:—Perque veig qu' ets gelós, y aixó sempre es afalagador per una dona.»

Perque ets beata y confessas,
no 't vull, t' ho dich net y clar:
una llanuda com tú
fá molt bo de confessar.

Que la llibertat t' agrada
no ho dupto: ets molt liberal;
pero en cambi, jo, m' aymía
soch de tú un verdadé esclau.

J. MORET

La gent del mon tota diu
que la gloria no existeix,

LA EXCURSIÓ DIARIA DEL ALCALDE

—¡Senyó Amat, fássins un pont!
 —¡Senyó Amat, un empedrat!
 —¡Un jardinet, senyó Amat!
 —¡Senyó Amat, un' altra font!

—¡Senyó Amat, un matadero!
 —¡Senyó Amat, municipals!
 —¡Senyó Amat, uns quants fanals!
 —¡Senyó Amat, un sumidero!

de segur porque á la nena
 que jo estimo no coneix.

R. PICAS

—
 Esclava es la soltera
 si es que obra bé
 y en tots cassos es sempre
 lliure 'l solté.
 Mes ja casats
 los papers desseguida
 quedan cambiats.

JULIÀ CARCASSÓ

—
 Si vols probar la constancia
 dels inglesos dels teus rals,
 veste'n adalt de la lluna
 y hasta allí 't molestarán.

J. ESCAHS VIVES

—
 L' altre día tot ballant
 estampí en ta galta un bés
 y estampares tú al instant
 en la méva un fort revés.

J. MAS ABRIL

TRENCA-CAPS

XARADAS

I

UN INCIDENT

Junt ab la *Tercera-quarta*
 vaig sortir de casa meva
 per aná á tirar l' *hu invers*
 una nit de Primavera.

No 'm va arredrar la *total*
 que feya en la nit aquella.

y molt content y alegroy
 vers al port vaig fer carrera.

Al arribar á la platja,
 mariners y marineras
 estiravan ja las cordas
 fatigats, suant com negres.

Jo també vaig fé 'l mateix
 y als quatre minuts que ho feya,
 ab grossas gotas de suhor
 com ells regava l' arena.

¡Que 'n devía fer seguir
 aquella barca de pescal
 Pops, sardinas, molls, pelayas
 y peixos de tota mena.

Quan més afanyós tirava
 la corda de la barqueta,
 un mariner molt groixut,
 fornit lo mateix que un Hércules,
 sens ni dirme una paraula
 'm clavá una *quarta-versa*
 que si no m' aguanto fort
 me fa rodolar per terra.

Juro pel meu *dos invers*
 —vaig dir rabiós com la fera
 ferida pel cassador—

que si haveu estat vos, mestre,
 el que tant sense rahó
 m' heu pegat d' eixa manera,
 aixafarvos, com s' aixafa
 un cargol ab una pedra.

Y á no vindre els mariners
 á mitigar la *contienda*,
 iprou me deixa allí aplastat
 com una truyta francesa!

F. CARRERAS P.

II

Es un líquit la *primera*
 la *segona* una vocal

LA DESAPARICIÓ D' UNA GRANELLADA

Hi ha moltes classes de grans: hi ha grans *grans* y grans petits. Suposém que la especie que 's vá á tractar es la que acostuma á sortir á la cara ab motiu d' enfermetats de la pell ó de la sanch, y que 'l tamanyo dels granets no passa d' una cosa aixís ●

En aquest temps, precisament, al comensar l' estiu, es quan, á causa de la renovació de las sanchs, surten las erupcions granellosas, sobre tot á la gent jove de temperament fogós, passional, ardent, erótich, etc., etc.

Pero, aném al *grá*.

Siga com siga, el millor medi de fer desapareixer els grans de la cara es el següent: S' arriban á cal herbolari y demanan *dent de lleó* tendre (vulgarment *pixallits*). El such d' aquesta planta es l' agent que obrará ab eficacia contra la granellada, aplicat á la pell. Las fullas d' aquesta mateixa herba menjadas cruas y amanidas á tall d' ensiám, durant un mes seguit, fan igual efecte y curan admirablement las enfermetats de la pell.

Aixó va probarho un subjecte que no 'n tenia un de *grá*, si no que 'n tenia un *grá...pat*.

altre líquit *dos-tercera*
y un instrument lo *total*.

XECH DE LLANSÁ

ANAGRAMA

Avuy he vist lo *total*
de una nena molt pitera
y al veure que tan *tot* era
m' hi posat al punt de dalt.

AMADEO B.

LO QUE DEUHEN DIR CASI TOTAS

—Per mí, lo qu' ella volía era fugir. Y ho penso aixís, porque si jo pogués... també fugiria.

Per xó, com deyam al principi, no hi ha que fer cás dels grans de temporada, per exemple els que surten als joves enamorats; l' únich remey per aquests es un bon casament, y si aquest casament es per amor, encare millor.

—Y ara parlarém de las donas dels granets, que no son las *gra-notas* com suposava no sé quí, sino las berrugas y las llúpias.

Fés la guerra tant com pugas á las llúpias y berrugas.

Perque si ara 'n tens dos ó tres, demá te 'n surtirán una dotzena y passat demá la teva cara semblará una ratlladora de formatje. Tal es la manera de propagarse: y com siga que son una gent que si bé no ocasionan grossas molestias, resultan altament antipáticas, lo millor es destruírlas aviat y treure's aquella nosa del damunt.

Y á n' aixó aném. Tres eran, tres, las fillas d' Elena y tres son, tres, las fórmulas que us donaré pera matar las berrugas y llúpias:

- 1.ª Bonas fregas de such d' *herba d' aurenetas*.
- 2.ª Se parteix una garrofa verda y 's passa per damunt de la berruga durant set ó vuyt días.
- y 3.ª Ab sanch de cargol.

Aquesta última es millor per las llúpias y consisteix en agafar una dotzena de cargols de vinya vius y matar-ne dos cada día clavantlosi una agulla al mitj del cap. El such que 'ls surt de la ferida s' aplica á la llúpia y als sis días, qu' es quan, á dos cargols per día induptablement s' haurá acabat la dotzena, per sí sola saltará á bossins.

TRENCA-CLOSCAS

R. S. ALONSO

Formar lo títul de una obra lírica catalana.

ALBERTET DE VILAFRANCA

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7.—Poble catalá.
1 2 6 7 2 7.—Prenda de vestir.
1 2 3 4 2.—Animal doméstich.
3 4 2 7.—Part del cos.
7 5 7.—Número.
6 2.—Nota musical.
6.—Consonant.

XICH DEL ATENEO

CONVERSA

- Pau ¿ahont vas, tan decidit?
—A buscar á mon germá.
—¿Quín? ¿El petit ó 'l mitjá?
—El que ara mateix t' hi dit.

JOAN BERÉ

GEROGLÍFICH

LO

Europa Asia Africa

América Oceanía

COR

ROM

PIT

AMADEO D. URELL

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8.
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Últimas publicaciones

El jesuitismo y sus abusos , por Pey-Ordeix..	Ptas. 1
R. Lagier. Apuntes para ilustrar la biografía del bravo capitán del <i>Buena-ventura</i> , por Pedro Ibarra y Ruiz.	» 4
Gentes y paisajes de Italia , por Aníbal Latino.	» 3
Huella de almas , por Francisco Acebal.	» 2
Heroínas , por Guy de Maupassant..	» 2
Muertos y vivos , por Edmundo de Amicis.	» 3
La cortesana de Alejandría , por Antolino France.	» 1
El testamento del señor Chauvelin , por A. Dumas (padre)..	» 1
La huelga , por Sebastián Gomila.	» 1
Los secretos de los jesuitas. (Mónita secreta).	» 1

Colección Diamante (Edición López)

Acaba de publicarse el Tomo 77, titulado:

MUERTO DE AMOR

POR XAVIER DE MONTEPIN

Un elegante tomo en 8.º menor con más de 200 páginas. Ptas. 0'50

BARCELONA A LA VISTA

Album de 192 fotografías de la capital y sus alrededores, encuadernado con artísticas tapas en oro y negro

Precio 8 pesetas

MONTSERRAT Á LA VISTA

ÁLBUM DE FOTOGRAFÍAS DE LA FAMOSA MONTAÑA CATALANA
CON UN RESÚMEN HISTÓRICO Y LOS ITINERARIOS MÁS ÚTILES AL VIAJERO

Precio 2 pesetas

APELES MESTRES

IDILIS. Llibre 1.º	Ptas. 2
IDILIS. Llibre 2.º	» 3
POEMAS DE MAR	» 2
LA ROSONS-PICAROL	» 1

La semana que vé sortirá

LA BARRICADA

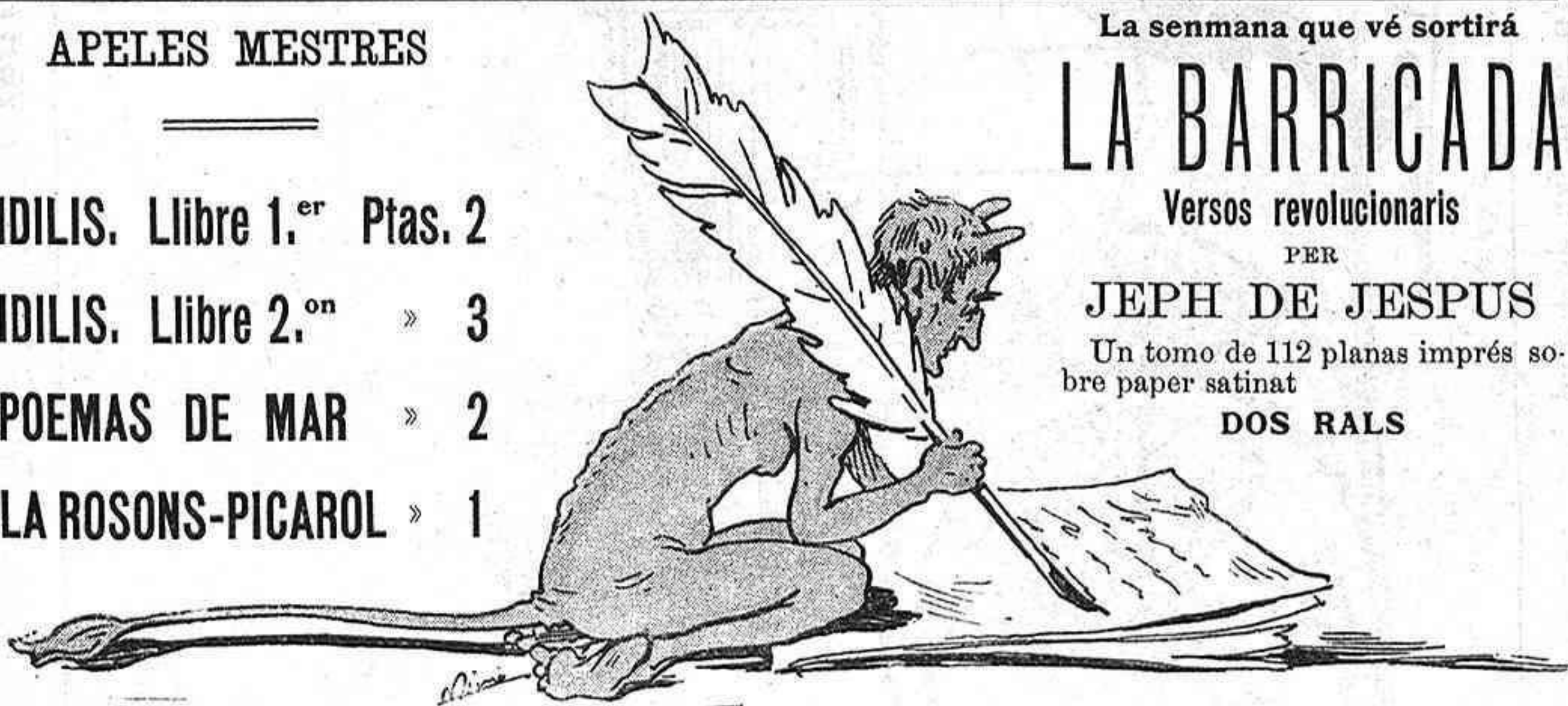
Versos revolucionaris

PER

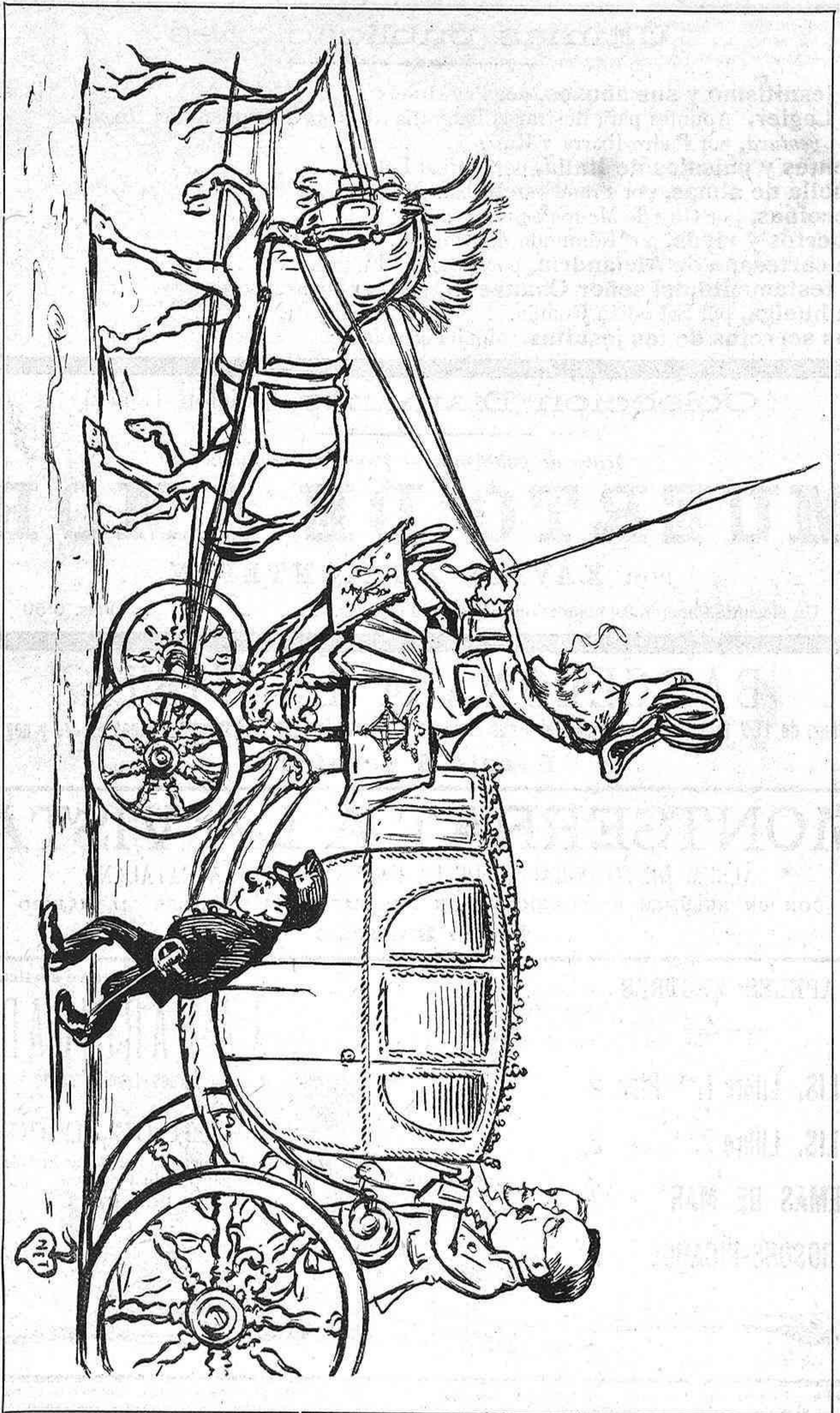
JEPH DE JESPUS

Un tomo de 112 planas imprés sobre paper satinat

DOS RALS

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certícat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

Corpus.—La gran carrossa municipal

En Macaya:—Quatre hacas al davant y aquestes dos al darrera, ¡qué 'n dech fer de tropal!